

i de fleste Ophbyggelsesbøger. Nej, nej! I hans Fodspor rejste Angsten og Fortvivlelsen sig, og de fromme Hjerter bævede. Saadan er Herrens Genkomst, og saadan vil den blive, indtil Domsbasunen lyder for os paa den yderste Dag. Amen!“

Han maatte et Øjeblik vende sig om og tage sit røde Bomulds Lommetørklæde op for at pudse sin forkølede Næse. Folk var bleven urolige og saa tvivlrådige op til Ordstyreren og til Enslev. Og mange opdagede nu, at Pastor Gaardbo var gaaet. Hvad kunde dette her blive til?

Men Mads Vestrup levnede dem ikke Tid til Overvejelser. Den før saa ubehjælpssomme Prædikant, der hver Søndag talte sin Menighed i Søvn, havde paa sin Apostelvandring faaet Tungebaandet løst. Den løsslupne Lidenskab havde forvandlet ham. Ensomheden paa Landevejene, Nød og Savn og Anger havde hærdet hans Sind og givet den bekymringsfulde Mand en Uforfærdethed i Talen, der lukkede Folks Øren op.

„Men nede i Helvede sad Djævlén og var rigtig bleven saa forknyt,“ fortsatte han. „Det var onde Tider for Løgnens Fader, og han forstod, at der maatte gøres noget ekstra. Da han saa havde grundet i nogle hundrede Aar, tog ogsaa han sig en Dag Menneskeskikkelse paa og gav sig til at præke paa Torvene. For med al sin Kløgt kan Djævlén jo aldrig hitte paa noget selv. Det bliver altid bare til „Bøf paa en anden Maade“, som man siger. Og Maaden ... ja, det var hans gamle Kneb, det var Fornægtelsen! Saa begyndte han da med at fornægte sin egen Eksistens. Satan var bare en Sagnfigur, og Helvede